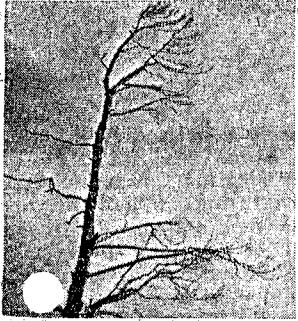

102958

ALEXANDER LANGE:

Saga om skoddespelet i OLA-land

Trykket
21.6.1969.

På lenge hadde ikke Ola nordmann kriget' for noe som helst. Bare mot seg selv på lissom. Men — tenk alt de ore han gjorde «de jure» etter at den kongelige norske regjering i boken «NORWAY» utkommet i London 1942, hadde meddelt at den militære kapitulasjonen — totalt — fant sted 10. juni 1940. — Men etter denne tid var jo Ola i den tittomtatte ustanselige tilstanden De vet. — I den vonde tiden under jernhelen og etterpå, tilskyndet av S.O.E, av O.S.S., av storkorsbærere, av Kommandøren, av bispen og av andre gullfasaner — var Ola blitt animert til upåtalt å slakte, tildels å rane, når offeret stod lagelig til for den nylagede rettsbevissthet. Alt så også nå de jure, det vil si i Andenæsiske former. — Se prof., dr.jur. J. Andenæs i Tir-kritt for Retsvidenskab 19. særlig avhandlingens VI, side 27 flg. — — Alt bidro muligens til den fundamentale begrepsforvirring, tiltagende kriminalitet, selvbedøvelse og selvbedrag som prøvte Olaland etter det store skoddespelet. Drømmelandet var ikke lenger i Arne Garborgs kveldblå ro. Dets løvbryterproblem lå ikke så meget på dyppet som kanskje på toppene blant samfunnets spisser?

Alt dette kunne ikke Olas overgasjerte og pensjonerte yrkespolitikere gå imot med adekvate midler. De var «valg»hemmet, og tildels utvandret fra private jobber som de ba Gud bevare seg mot å måtte vende tilbake til. Mange var blitt fastboende i Rikshovedstaden i rikets utkant. Velgerne strømmet etter. —

Ola var ikke alltid dynamisk. Han var blitt dyne-misk. — Han ble fra barneårene tatt fra lysten til å tenke selv. Han ble lært til å se på arbeid som en straff for manglende tilpasningsevne? Under det offentlige omsorg og pleie ble det satt skylapper på Ola. Her bistod

avisbladene nesten unisont med råd og dåd. — Ola fikk ikke bare trygd- og rentenevrose. Ola ble tillempt til å tåle så inderlig vel justis i Wold'ske former, til å bli skubbet bort fra heimstaden, eller den grønne flekken han hadde skaffet seg, til meninger som var ufarlige for den herskende klikk, — til å utviske sin riksfornemmelse, og endelig, — til å tåle naturødeleggelsen, av Olalands luft, vann og jord i faraonsk format, hvis man forstår meg rett. — Ola ble listig ledet inn i en ensrettet, trist, kjedelig og dødbringende kve av en levestandard — med mange mer og mer invalide pengesedler i lommeboken. Olas gull hadde fått festningsarrest i USA. —

Akk! Alt dette var uten viltsmak. Uten det oppad til vidden, som Ola nordmann innerst inne lengtet etter. —

Ola ble anlagt for og henlagt i dynen, i det polstrede, ja i «biskop Sparres patentfilt», forat ingen misliyd fra Ola skulde trønge ut og forstyrre de skjønne toner der som kjent stiger opp fra et fritt folk.

Ola rømte fra seg selv, og sitt til byen og til funksjonærismen, som veltet seg utover dyrkningsjorden, bl.a. fra Oslo til Hamar. Dyrkningsjorden var hellig dengang i levedyktige folk og land. Den sementertes ned av den store viss-vass-reguleringen, den radertes ut av storindustrien, som infiserte alt og alle. Olas store leder statsminister Christian Michelsen (1857—1925) ropte vakt i gevær mot at storindustrien skulle ta overhånd og skape mer sement i hodene, og, sammenbrudd i tidens fylde. Da ble det dødsstille omkring Michelsen!

Man hadde visstnok ingen resept på hvor det skulle bli av Ola da industrien automatiserte for å redde sitt liv. — Og den utenlandske kapital. —

— — — Ola ble født i det folket der dikt er dåd.

En av Olas påsatte historiskrivere hadde med stimer av kommende folkeveiledere rømt fra et nesten drept landbruk og fiske —

(Forts. side 11.)

Fortreffelig å leve i kamp når man har nebb!

(Wergeland)

Skoddespelet — —

(Forts fra side 3)

fra lå, rive, og notbruk inne i Vest-Olalands fjorder — til Universitetet i Oslo — mil-lom anna. — Her skapte vår levrerike, Magne med sin matnyttige, konjunkturbe-tonte — dog drømmende — historieskrivning og — er-klæringsvirksomhet — alt påstemplet: Pro tempora, her fremstilte han en profes-soral og høyst nødvendig skodde, hvori Klanen — fremstått i skinnende rust-ninger etter det store skod-despelet — kunne jonglere på livstid med de offentlige midler og med den offisielle løgn. Alt med den nylagede diktaturlovgivning for hån-den. Denne overgår Hitlers og når opp på siden av Sta-lins. — Se Lov av 15. desem-ber 1950 nr. 7 om «særlige rådgjerd under krig, krigs-fare og liknende forhold.»

På slutten unngikk man sannheten såpass permanent at Ola «leet ikke på øyelå-ket» når offentlige vedtak (nesten alltid) kolliderte med sunn fornuft. Det ble et folkekrav at alle som forbedre slike vedtak skulle ha helst mange eksamina. Ola-ene døde ut i den underord-nede varietet. Alle ville være sjefer. Tilslutt studerte hele ungdommen ved et snes universiteter. Gasjer og «lån» krevet de og fikk de fra innskrivningsdagen. Stu-dentene bestemte med sim-pelt flertall hvem som skulle undervise dem. Hvem skulle ha doktorgrader og hvem skulle bli professorer. Alt sto i Maos røde bok visstnok. Takknemlige, overlevende skattytere bygget faraonske palasser og store granittpa-lasser med senromerske løy-benker hvor studentene kun-ne glemme den vonde virke-lighet, som stadig ble verre. — Således skapte Olaland sine overmennesker, nesten, i SS-regi. Universitetsarkitek-turen ved en tidligere bonde-gård som het Blinderen i Ho-vedstaden minnet noe om Adolf Hitlers Parteitagge-lände i Nürnberg.

Den tålmodige Ola bar det hele på sin rygg +. Han hadde likt sine herskere bedre om det ikke var anordnet en opprørende prisåger med for eksempel spriten, tobakken, kjøttet og fisken. Som et sant, men nå ikke lenger så

sunt medlem av de selv dragende og bedradde velgere — hvis stemmer let, så besynderlig ulikt valgene at de fikk hodep av å tenke på det. — vege-te Ola (åndelig talt) i ut-lingas demokratiske og r-kedeliske baner frem r ett av de i mange år synl perspektiver: Sultne og si-folkeslag på vandring, s først sivet og tilslutt fos inn i Rest-Europa. —

Endelig demret det r for Ola at han hadde va-dulmet inn i dimme, hva-gikk Olalands påværer-plass. Det var et sjokk i ham da det ble kunnjort Regjeringa, som før enga-nå hadde tatt luftbussen Venus og befalt folket å g-re motstand til det siste ef-å ha lest straffelovens utvik-de § 86 om landsforræde Hittil hadde Ola følt seg lunt omhuldet i et hav sau, når han bare holdt på «den rette sida.» Det h-de unngått Olas militær-forsvarsfritatte øyne at ik-få av de deilige dyr had-sjakkalstriper i pelsen. «Den nasjonale holdnin-som Ola tok patent på i 19-var siden helt til slutten n av det værste han visste.

— — — Sov og drøm gutten min — hvisket en Olalands søtteste sosialku-torer til Ola — — — Det v-like før Ola og Olava i strippet i et ubønnhø-fremskridende osean-skjevøyet Ulv, — som b ville det gode. —